Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. SZPUNAR
fremsat den 19. juni 2014[1]

Sag C-447/13 P

Riccardo Nencini
mod

Europa-Parlamentet

»Appel — tidligere medlem af Europa-Parlamentet — godtgørelse til dækning af udgifter i forbindelse med udøvelsen af parlamentarisk arbejde — fordring, der skyldes anvendelsen af proceduren for tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb — forældelsesregler — finansforordningens artikel 73a — fristens begyndelsestidspunkt — artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne — retssikkerhedsprincippet — princippet om en rimelig frist«

I – **Indledning**

1. I sin appel har appellanten, Riccardo Nencini, tidligere medlem af Europa-Parlamentet, nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Nencini mod Parlamentet[2], hvorved Retten frifandt Parlamentet i et annullationssøgsmål til prøvelse af en af Europa-Parlamentets generalsekretær truffet beslutning om tilbagesøgning af visse beløb, der uberettiget var blevet udbetalt til appellanten i løbet af dennes parlamentsperiode.

2. Appellen rejser et nyt aspekt i EU-retten vedrørende frister for forældelse af Den Europæiske Unions fordringer over for tredjemand.

3. Da appellantens argumenter er baseret på retssikkerhedsprincippet, afdækker de et muligt hul i lovgivningen om forældelse af visse af Unionens fordringer. Gennemgangen af konsekvenserne af dette hul i lyset af retssikkerhedsprincippet rejser spørgsmål angående den rolle, som den retsinstans, der skal sikre overholdelsen af det nævnte princip, spiller, når loven er tavs herom.

II – **Retsregler**

4. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder var Unionens finansforordning fastsat ved forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002[3] og dens gennemførelsesbestemmelser ved forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002[4].

1 — Originalsprog: fransk.

2 — T-431/10 og T-560/10, EU:T:2013:290, herefter »den appellerede dom«.

3 — Rådets forordning af 25.6.2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1995/2006 af 13.12.2006, EUT L 390, s. 1, herefter »finansforordningen«.

4 — Kommissionens forordning af 23.12.2002 om gennemførelsesbestemmelser til nr. 1605/2002 (EFT L 357, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 478/2007 af 23.4.2007, EUT L 111, s. 13, herefter »gennemførelsesbestemmelserne«.

5. Finansforordningens artikel 73a bestemmer følgende:

»Uden at dette berører bestemmelserne i specifikke forordninger eller anvendelsen af Rådets afgørelse om Fællesskabernes ordning vedrørende egne indtægter, er Fællesskabernes fordringer over for tredjemand og tredjemands fordringer over for Fællesskaberne underlagt en forældelsesfrist på fem år.

Datoen for beregning af forældelsesfristen og betingelserne for fristafbrydelse fastsættes i gennemførelsesbestemmelserne.«

6. Artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne med overskriften »Forældelsesregler« bestemmer i stk. 1, første afsnit:

»Forældelsesfristen for Fællesskabernes fordringer over for tredjemand begynder at løbe ved udløbet af den frist, som er meddelt debitor i debetnotaen, jf. artikel 78, stk. 3, litra b) [i gennemførelsesbestemmelserne].«

III – **Tvistens baggrund**

7. Appellanten var medlem af Europa-Parlamentet i valgperioden 1994-1999.

8. Som det fremgår af den appellerede dom, indledte Parlamentet i december 2006 som følge af en undersøgelse foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) en verifikationsprocedure, dernæst en tilbagebetalingsprocedure vedrørende visse udgifter til rejser og parlamentarisk assistance, som var udbetalt i strid med regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »omkostningsregulativet«).

9. Den 16. juli 2010 vedtog Parlamentets generalsekretær beslutningen om tilbagesøgning af et beløb på 455 903,04 EUR, som var affattet på engelsk og blev meddelt appellanten den 28. juli 2010. Den 16. august 2010 modtog appellanten en debetnota af 4. august 2010, udarbejdet af generaldirektøren for Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Finans, lydende på det pågældende beløb.

10. Den 7. oktober 2010 vedtog Parlamentets generalsekretær en ny beslutning, affattet på italiensk, der erstattede beslutningen af 16. juli 2010. Denne beslutning blev meddelt appellanten den 13. oktober 2010 og var vedlagt en ny debetnota vedrørende det samme beløb, som erstattede debetnotaen af 4. august 2010.

IV – **Sagen for Retten og den appellerede dom**

11. Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september og den 10. december 2010 anlagde appellanten to særskilte sager med påstand om, i den første, at få annulleret Parlamentets retsakter, der blev meddelt denne den 28. juli og den 16. august 2010 (sag T-431/10), og, i den anden, at få annulleret såvel sidstnævnte retsakter som dem, der blev meddelt den 13. oktober 2010, samt at sagen hjemvises til Parlamentets generalsekretær med henblik på dennes fornyede fastsættelse af det beløb, der kræves tilbagebetalt (sag T-560/10).

12. Retten forkastede appellantens begæringer om foreløbige forholdsregler i disse to sager[5]. Sagerne T-431/10 og T-560/10 blev af Retten forenet med henblik på den skriftlige og mundtlig forhandling samt dommen.

5 — Kendelse Nencini mod Parlamentet af 19.10.2010 (T-431/10 R, EU:T:2010:441) og kendelse Nencini mod Parlamentet af 16.2.2011 (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

13. Under retsmødet den 18. april 2012 hævede appellanten sag T-431/10.

14. I den appellerede doms præmis 22-32 fastslog Retten, at sag T-560/10 skulle antages til realitetsbehandling, for så vidt som der var nedlagt påstand om ophævelse af den af Parlamentets generalsekretær trufne beslutning den 7. oktober 2010 (herefter »den anfægtede beslutning«).

15. Til støtte for den pågældende sag nedlagde appellanten i det væsentlige fire påstande, der for det første vedrørte forældelse, for det andet tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og princippet om effektiv retsbeskyttelse, for det tredje tilsidesættelse af omkostningsregulativet og for det fjerde tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

16. I den appellerede doms præmis 34-54 har Retten undersøgt og forkastet det første anbringende om forældelse.

17. Retten fandt, for det første, at den femårige forældelsesfrist fastsat i finansforordningens artikel 73a, henset til artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne, begynder at løbe ved udløbet af den frist, som er meddelt debitor i debetnotaen. Henset til datoen den 20. januar 2011, der blev meddelt appellanten i debetnotaen af 13. oktober 2010, er forældelsesfristen ikke udløbet.

18. For det andet undersøgte Retten appellantens første anbringende, for så vidt som det vedrørte tilsidesættelsen af princippet om en rimelig frist.

19. I denne henseende fastslog Retten, at Parlamentets tilbagesøgningsprocedure kunne have været igangsat tidligere, henset til bl.a. den tid, der var gået mellem udløbet af appellantens parlamentsperiode og datoen for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, eftersom Parlamentet allerede rådede over de relevante regnskabsdokumenter samt det forhold, at sidstnævnte burde være blevet opmærksom på sagen som følge af appellanten skrivelse til denne, hvori denne ønskede en præcisering af, hvorledes tilbagesøgningen af de pågældende udgifter skulle ske.

20. Retten fastslog således, at Parlamentet havde tilsidesat de forpligtelser, der følger af princippet om en rimelig frist, samtidig med at den fastslog, at en tilsidesættelse af dette princip kun kunne resultere i ophævelsen af en retsakt, såfremt den pågældende tilsidesættelse havde påvirket modtagerens udøvelse af retten til kontradiktion. I den foreliggende sag havde appellanten ikke påberåbt sig noget argument om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion på grund af en tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist. Parlamentets tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist kunne derfor ikke medføre, at den anfægtede beslutning blev annulleret.

21. I den appellerede doms efterfølgende præmisser afviste Retten det andet anbringende som irrelevant (præmis 55-63) samt det tredje og det fjerde anbringende som ugrundede (henholdsvis præmis 64-101 og 102-113).

22. Følgelig slettede Retten for det første sag T-431/10 og pålagde hver part at afholde sine egne omkostninger og afviste for det andet sag T-560/10 og pålagde appellanten at betale omkostningerne i den pågældende sag, herunder omkostningerne vedrørende sagen om foreløbige forholdsregler.

V – **Parternes påstande**

23. Med sin appel har appellanten nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, og, såfremt appellen tages til følge, principalt at annullere den anfægtede beslutning eller, subsidiært, at fastsætte det beløb, der ret og rimeligt skal tilbagebetales, eller at fremsende sagens akter til Europa-Parlamentets generalsekretær med henblik på en sådan fastsættelse.

24. Endvidere har appellanten nedlagt påstand om, at Europa-Parlamentet tilpligtes at betale omkostningerne i sagerne T-431/10 og T-561/10 samt omkostningerne i appelsagen.

25. Europa-Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

VI – **Gennemgang**

26. Appellanten har påberåbt sig fem appelanbringender, hvoraf de første fire har en vis tilknytning til de fire anbringender, der blev påberåbt i første instans.

27. Således vedrører det første anbringende tilsidesættelsen af reglerne om forældelse, retssikkerhedsprincippet, effektivitetsprincippet og princippet om begrundelse. I forbindelse med dette anbringende har appellanten fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 85b i gennemførelsesbetingelserne og subsidiært vedrørende finansforordningens artikel 73a.

28. Det andet appelanbringende vedrører tilsidesættelsen af kontradiktionsprincippet og princippet om en effektiv retsbeskyttelse. Det tredje vedrører en fejlagtig anvendelse af omkostningsregulativet og det fjerde en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ved fastsættelsen af tilbagesøgningsbeløbet. Endelig har appellanten med det femte anbringende bestridt, at denne skal betale samtlige omkostninger i sag T-560/10 og en del af omkostningerne i sag T-431/10.

29. Europa-Parlamentet har bestridt disse anbringender og gjort gældende, at de ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundede.

30. Jeg vil i min gennemgang koncentrere mig om det første anbringende, idet de øvrige appelanbringender af grunde, der kort vil fremgå af nedenstående, straks må forkastes, da de ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ubegrundede.

A – *Det første anbringende om en tilsidesættelse af reglerne om forældelse, af retssikkerhedsprincippet, effektivitetsprincippet og princippet om begrundelse*

31. Det første anbringende, der vedrører de i den appellerede doms præmis 34-54 anførte grunde, er opdelt i tre led.

32. For det første har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget en fejlagtig fortolkning af artikel 83b i gennemførelsesbestemmelserne, idet den har fastslået, at forældelsesfristen begynder at løbe fra udløbet af den frist, som er meddelt debitor i debetnotaen. Medmindre retssikkerhedsprincippet og princippet om en effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes, kan forældelsesfristen ikke begynde at løbe fra en dato, som frit skal fastsættes af fordringshaver, nemlig den dag, hvor fordringshaver gør sin fordring gældende. Ifølge appellanten skal fristen fastsat i artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne, fortolket i lyset af retssikkerhedsprincippet, forstås som værende »en yderligere femårsfrist«, der løber fra afsendelsen af debetnotaen, og som tilføjes den egentlige forældelsesfrist fastsat i finansforordningens artikel 73a. Denne frist begynder ifølge appellanten at løbe fra det øjeblik, hvor retten kan udøves.

33. For det andet, såfremt Domstolen ikke godtager ovenstående fortolkning, har appellanten fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 85b i gennemførelsesbetingelserne med den begrundelse, at den er i strid med finansforordningens artikel 73a. Subsidiært har appellanten gjort gældende, at såvel artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne som finansforordningens artikel 73a er ugyldige som følge af en tilsidesættelse af forældelsens »væsentligste retsgrundlag« samt af retssikkerhedsprincippet og kontradiktionsprincippet.

34. For det tredje har appellanten kritiseret Retten for fejlagtigt at have undersøgt dennes argument om en tilsidesættelse af en rimelig frist som et selvstændigt anbringende. Ifølge appellanten har Retten undersøgt disse argumenter ud fra princippet om god forvaltningsskik og har således ikke behandlet argumentet om en tilsidesættelse af forældelsesreglerne og nødvendigheden af at foretage en fortolkning, der er i overensstemmelse med artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne.

35. Jeg undersøger anbringendets tre led i samme rækkefølge.

1. Anbringendets første led om en fejlagtig fortolkning af reglerne om forældelse

a) Begrebet forældelse

36. I henhold til finansforordningens artikel 73a er tredjemands fordringer over for Unionen og Unionens fordringer over for tredjemand underlagt en forældelsesfrist på fem år.

37. Med den pågældende bestemmelse indføres der i EU-retten en forældelsesfrist for fordringer, der finder almen anvendelse, uden forbehold for særregler, og som således kan sammenlignes med en almindelig forældelsesfrist i de nationale retsordener [6].

38. Forældelse af fordringer er en retlig ordning, der er kendt i de fleste nugældende retssystemer. Den forekommer, så vidt jeg ved, i samtlige medlemsstaters retsordener uden undtagelse.

39. I denne sammenhæng skal der henvises til det værdibaserede grundlag for forældelsen som et moderne retligt begreb [7].

40. I den offentlige ordens interesse skal det retlige system for det første være udformet således, at man undgår en anfægtelse af faktuelle omstændigheder af lang varighed. I øvrigt er sådanne omstændigheder oftere fuldt ud lovlige end det modsatte. Henset til den bevismæssige usikkerhed kan anfægtelsen heraf derfor føre til uretfærdige løsninger. Endvidere bør tidens gang føre til en lovliggørelse selv i tilfælde af situationer, der er i strid med lovgivningen. Efter en lang periode med passivitet kan den person, der er underlagt en forpligtelse, ikke længere være forpligtet til at opfylde denne. Tidens gang indebærer vanskeligheder i henseende til bevisførelse, idet de pågældende personer ikke kan pålægges at gemme beviser i al evighed. Endelig tilskynder forældelsen fordringshaver til at handle hurtigt med henblik på at gøre sine rettigheder gældende.

41. Således er formålet med forældelse, ud over dens rolle som stabiliserende faktor, på den ene side at stigmatisere uvirksomheden hos den fordringshaver, der ikke udviser omhu i henseende til at gøre sine rettigheder gældende. På den anden side er formålet med forældelsen at begrænse tvistemål, der er forbundet med gamle sager, der indeholder en høj risiko for vilkårlige løsninger, henset til vanskeligheden i bevisførelsen.

42. Når dette er sagt, reguleres begrebet forskelligt i de forskellige retssystemer og endda inden for samme retssystem i forhold til forskellige kategorier af fordringer [8].

6 — Den pågældende artikel 73a skal adskilles fra de øvrige bestemmelser i en EU-retsakt, der indfører forældelsesfrister vedrørende beføjelsen til at pålægge sanktioner eller andre straffeforanstaltninger. Jf. om sanktioner pålagt i henhold til tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF artikel 25 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel [101] og [102] (EFT 2003 L 1, s. 1) og om svindel, der skader Unionens økonomiske interesser, artikel 3 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

7 — Disse grundlag blev fastsat af Friedrich Carl von Savigny i dennes *System des heutigen römischen Rechts* (Band 5., Berlin 1841, s. 267). Jeg henviser herefter til B. Kordasiewicz, *Problematyka dawności*, i: *System prawa prywatnego*, Tom 2, *Prawo cywilne – Część ogólna*, Varsovie, CH Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN 2012, s. 576.

8 — For en analyse af komparativ ret jf. E.W. Hondius (red.), *Extinctive prescription: on the limitation of actions: reports to the XIVth Congress*, International Academy of Comparative Law, Athènes 1994, og J. Zrałek, *Przedawnienie w międzynarodowym obrocie handlowym*, Zakamycze – Krakov, 2005.

43. Det skal endvidere bemærkes, at begrebet forældelse ikke kun består i en frist, men ligeledes omfatter samtlige de betingelser, der vedrører dens anvendelse bl.a.: begyndelsestidspunkt for forældelsen, beregningsmåder for fristen, årsager til forlængelse og afbrydelse, muligheden for, at parterne kan ændre fristen, virkningerne af udløbet af fristen.

44. Samtlige disse måder, der kan fastsættes i forskellige bestemmelser, udgør et samlet hele. Kun lovgivningen i sin helhed gør det muligt at vurdere det reelle anvendelsesområde for forældelsen [9].

b) Fortolkningen af finansforordningens artikel 73a og artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne

45. I den foreliggende sag indebærer fortolkningen af femårsfristen, at bestemmelserne i finansforordningen skal sammenholdes med gennemførelsesbestemmelserne.

46. Denne sammenholdelse skyldes den omstændighed, at finansforordningens artikel 73a definerer de fordringer, der omfattes af forældelsen, og indfører femårsfristen, men det overlades til Kommissionen at fastsætte bestemmelserne for anvendelsen, såsom datoen for, hvornår fristen begynder at løbe og betingelserne for dens afbrydelse. Disse bestemmelser reguleres ved artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne.

47. Hvad angår begyndelsestidspunktet for forældelsen fremgår det af artikel 85b, stk. 1, første afsnit, i gennemførelsesbestemmelserne, at forældelsesfristen for Unionens fordringer over for tredjemand begynder at løbe »ved udløbet af den frist, som er meddelt debitor i debetnotaen«.

48. Hvad angår Unionens fordringer over for tredjemand bemærkes, at det klart fremgår af en sammenholdelse af de ovennævnte bestemmelser, at den forældelsesfrist på fem år, der er fastsat i finansforordningens artikel 73a, begynder at løbe ved udløbet af den frist, der er meddelt i debetnotaen.

49. Denne fortolkning styrkes af formålet med finansforordningens artikel 73a samt ved dens retlige sammenhæng.

50. Det bemærkes, at finansforordningens artikel 73a blev indsat i afsnittet med overskriften »Inddrivelse« i første del, afsnit IV, kapitel 5, i den pågældende forordning, der regulerer beføjelserne for Unionens regnskabsfører i forbindelse med inddrivelsesproceduren. Det fremgår af begrundelserne for den ændringsretsakt, der indførte den pågældende artikel 73a i finansforordningen, at denne nye bestemmelse bl.a. med tiden skulle begrænse muligheden for at inddrive Unionens fordringer over for tredjemand for at opfylde princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning [10]. Indførelsen af en frist, der løber fra begyndelsen af tilbagesøgningsproceduren, og som omfatter denne procedure, svarer imidlertid til det nævnte mål om at fremme princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning.

51. Denne fortolkning, hvorefter den pågældende frist begynder at løbe fra den dato, der er meddelt i debetnotaen, er ligeledes lagt til grund i den appellerede dom.

9 — Således nævner E.W. Hondius (nævnt ovenfor, s. 8) flere forskellige faktorer, der har en indflydelse på omfanget af forældelsen, og han konkluderer, at en diskussion, der begrænser sig til et eneste aspekt af forældelsen, ikke giver nogen mening. I international privatret er anvendelsen af en ordre public-undtagelse, som følge af den uhensigtsmæssige karakter af forældelsesfristen, der skyldes lex causae, begrænset til særlige tilfælde og nødvendiggør en betragtning af samtlige de bestemmelser, der har en indflydelse på fristens varighed (jf. Zrałek, nævnt ovenfor, s. 150).

10 — Jf. 26. betragtning til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1995/2006 af 13.12.2006 om ændring af forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, EUT L 390, s. 1.

52. Retten fastslog i den appellerede doms præmis 39 og 40, at i henhold til de relevante bestemmelser i finansforordningen og gennemførelsesbestemmelserne begynder forældelsesfristen i den pågældende sag at løbe den 20. januar 2011, dvs. ved udløbet af den dato, der er meddelt appellanten i den debetnota, som Parlamentet fremsendte til ham den 13. oktober 2010. På tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, dvs. den 7. oktober 2010, var denne frist ikke begyndt at løbe, og følgelig var forældelsen ikke indtrådt i den foreliggende sag.

53. Appellanten har anført, at Rettens konstatering skyldes en fejlagtig fortolkning af artikel 85b, stk. 1, første afsnit, i gennemførelsesbestemmelserne. Ifølge appellanten skal den pågældende bestemmelse, for så vidt som den henviser til den dato, der er meddelt i debetnotaen, forstås som omfattende »en yderligere femårsfrist« end den egentlige forældelsesfrist, der skal løbe fra den dag, hvor fordringen kan kræves tilbagebetalt.

54. Det skal imidlertid bemærkes, at appellantens fortolkning på ingen måde understøttes af ordlyden af finansforordningens artikel 73a, der klart henviser til en enkelt frist på fem år for så vidt angår Unionens fordringer over for tredjemand.

55. Endvidere synes den af appellanten foreslåede fremgangsmåde at anfægte gyldigheden af artikel 85b, stk. 1, første afsnit, i gennemførelsesbestemmelserne og eventuelt at føre til en fortolkning contra legem.

56. Hvis det antages, som appellanten har foreslået, at Kommissionen gennem vedtagelse af artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne har indført bestemmelser vedrørende »en yderligere femårsfrist« ud over den i finansforordningens artikel 73a nævnte, ville dette være ensbetydende med, at de nævnte bestemmelser var ugyldige, for så vidt som de overskrider grænserne for den delegation, der er fastsat i den nævnte artikel 73a, stk. 2.

57. Jeg mener derfor ikke, at de pågældende bestemmelser kan fortolkes som foreslået af appellanten, og Retten har med føje fastslået, at den pågældende frist løber fra udløbet af den dato, der er meddelt i debetnotaen.

c) Konsekvenserne af denne fortolkning i lyset af retssikkerhedsprincippet

58. Hvilke konsekvenser får den fortolkning, som jeg foreslår, i lyset af det af appellanten påberåbte retssikkerhedsprincip?

59. Efter min opfattelse skal det fremhæves, at dette princip er til hinder for, at en fordring kan søges inddrevet uden nogen form for tidsmæssig begrænsning. En sådan situation ville skade det retlige systems stabiliserende rolle samt ligevægten mellem de legitime interesser hos henholdsvis debitor og fordringshaver. Det er i denne betydning, det kan siges, at forældelsen udgør et fælles »princip« i de moderne retssystemer.

60. Svaret på spørgsmålet om, hvorvidt den forældelsesfrist, der følger af fortolkningen i den appellerede dom, gør det muligt at sikre debitors interesser i henseende til retssikkerheden afhænger af forholdet mellem det tidspunkt, hvor Unionens fordring forfalder til betaling, og det tidspunkt, hvor fordringen konstateres gennem vedtagelsen af en forvaltningsakt.

61. Det skal bemærkes, at afholdelse af Unionens udgifter ifølge opbygningen af finansforordningens artikel 60 bl.a. omfatter fastlæggelse af fordringen og dens inddrivelse.

62. I henhold til artikel 71, stk. 2, i den pågældende forordning skal enhver af Unionens fordringer, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling, fastlægges ved en indtægtsordre, efterfulgt af en debetnota, der stiles til debitor.

63. Artikel 78, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne definerer fastlæggelsen af en fordring af Unionens anvisningsberettigede som »den anvisningsberettigedes anerkendelse af Fællesskabernes rettigheder over for en debitor samt af grundlaget for at kræve, at den pågældende debitor betaler sin gæld«. Det fremgår af samme artikels stk. 3, at debetnotaen er en underretning af debitor. Af debetnotaen fremgår forfaldsdatoen for betaling, efter hvilken institutionen foretager inddrivelse af fordringen, og hvorefter der kan opkræves morarenter.

64. Det skal i denne henseende bemærkes, at det ikke kan udelukkes, at visse af Unionens fordringer først forfalder til betaling som følge af den retsakt, der fastlægger fordringen i henhold til finansforordningens artikel 71, stk. 2.

65. I denne sammenhæng kan den foranstaltning, hvorved fordringen fastslås, og som meddeles debitor gennem debetnotaen, for visse fordringers vedkommende betragtes som en retsskabende foranstaltning, der bevirker, at Unionen kan påberåbe sig fordringen over for den pågældende tredjemand [11].

66. For disse fordringer udgør forældelsesfristen i finansforordningens artikel 73a og i artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne, der begynder at løbe på den i debetnotaen anførte dato, en passende foranstaltning med henblik på at beskytte debitors interesser. For disse fordringer er datoen for meddelelsen af debetnotaen meget tæt på den dato, hvor de forfalder til betaling.

67. Der er imidlertid ingen tvivl om, at andre af Unionens fordringer allerede er forfaldet til betaling på tidspunktet for vedtagelsen af den retsakt, hvorved fordringen konstateres, og som i denne henseende udgør en deklaratorisk retsakt.

68. Hvad angår sidstnævnte fordringer er fristen i finansforordningens artikel 73a og i artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne i lyset af retssikkerhedsprincippet utilstrækkelig til at beskytte debitors interesser, eftersom den begynder at løbe på den af fordringshavers valgte dato, hvilket er uden forbindelse til det tidspunkt, hvor fordringen opstår eller forfalder til betaling.

69. Følgelig er der et hul i EU-retten, der kan skabe en risiko for, at visse af Unionens fordringer gælder tidsubegrænset, eftersom forældelsesfristen først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor de fastlægges og inddrives i henhold til den i finansforordningen fastsatte procedure.

70. Omfanget af dette hul synes relativt begrænset, henset til den særlige beskaffenhed af Unionens retsforhold i egenskab af fordringshaver.

71. Hvad først og fremmest, som allerede anført, angår de fordringer, der først forfalder til betaling, når de fastsættes af Unionens anvisningsberettigede, synes den forældelsesfrist, der løber fra den dato, der meddeles i debetnotaen, at være hensigtsmæssig.

72. Hvad endvidere angår de fordringer, der følger af sanktioner og straffeforanstaltninger, sikres enkeltpersoners retssikkerhed af forekomsten af særlige frister, som udøvelsen af sanktionsbeføjelser er underlagt [12].

11 — Jf. f.eks. dom Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro mod Kommissionen (T-552/11, EU:T:2013:349, præmis 46 og 72). Retten konstaterede, at for at en fordring, der forfalder til betaling, kan opstå i medfør af den omhandlede kontrakt indgået mellem Kommissionen og tredjemand, skal Kommissionen bl.a. have fastlagt betingelserne for tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb, hvilket den har gjort i en debetnota. Dette betyder i den foreliggende sag, at fordringen først er forfalden til betaling ved fremsendelsen af debetnotaen.

12 — Jf. fodnote 6 ovenfor.

73. I øvrigt kan fordringer, der udspringer af Unionens aftaler, underlægges de forældelsesregler, der er indeholdt i den gældende lovgivning, der af parterne er fastsat i kontrakten eller følger af lovvalgsregler. Endelig kan Unionens fordringer over for tredjemand som følge af en forseelse ligeledes underlægges national ret udpeget af lovvalgsreglerne [13].

74. Ikke desto mindre henhører visse af Unionens fordringer som de i denne sag omhandlede ikke under nogen af disse tilfælde og risikerer således at gælde tidsubegrænset, indtil Unionens institution fastlægger deres eksistens og foretager en tilbagesøgning.

d) Forekomsten af et hul i lovgivningen

75. Efter min opfattelse er der tale om et hul, der ikke kan udfyldes ved en fortolkning af finansforordningen og gennemførelsesbestemmelserne.

76. I denne henseende har appellanten foreslået at fortolke de pågældende bestemmelser således, at de indfører en »dobbelt« forældelse, der består af to frister med hvert sit begyndelsestidspunkt: for den ene den dato, hvor fordringen kan gøres gældende, og for den anden den dato, der er meddelt i debetnotaen.

77. Efter min mening medfører denne synsvinkel i realiteten, at retsinstansen skal se bort fra lovteksten og indføre en ny forældelsesfrist ud over den, der er fastsat i finansforordningen og gennemførelsesbestemmelserne.

78. Jeg er overbevist om, at Unionens retsinstanser fuldt ud skal udføre sin opgave og pådømme tilsidesættelser af retssikkerhedsprincippet i de enkelte sager, som de er forelagt.

79. Ikke desto mindre mener jeg ikke, at denne opgave lovligt kan udstrække sig til at indføre en ny forældelsesfrist.

80. Efter min opfattelse henhører indførelsen af en forældelsesfrist under lovgivers kompetence.

81. Denne overvejelse støttes på flere grunde. Med henblik på at fastsætte forældelsesfristen kan lovgiver afveje debitors retssikkerhed med fordringshavers legitime interesse i, at dennes ret opretholdes. I forbindelse med fastsættelsen af en præcis frist skal denne afvejning ske abstrakt og ikke i forbindelse med en konkret sag. Uden at skade fordringshavers berettigede forventning skal forældelsesfristen og samtlige dennes gennemførelsesbestemmelser fastsættes og kendes i forvejen. I øvrigt kræver indførelsen af en forældelsesfrist, at samtlige betingelser vedrørende dens anvendelse fastsættes.

82. Disse overvejelser finder anvendelse med samme styrke på kompetencen vedrørende fastsættelsen af det tidspunkt, hvorfra forældelsesfristen begynder at løbe.

83. Fastlæggelsen af udgangspunktet udgør et tilpasningsinstrument, der er lige så vigtigt som selve forældelsesfristen, der gør det muligt at sikre en ligevægt mellem fordringshavers og debitors interesser.

84. Denne ligevægt kan defineres forskelligt i forbindelse med ansvar i og uden for kontraktforhold.

13 — I mangel af en harmonisering af reglerne om erstatning uden for kontrakt kan national ret finde anvendelse på fordringer, der skyldes en forseelse, der skader Unionen. Jf. ligeledes erstatningssøgsmålet indledt af Kommissionen ved en belgisk retsinstans vedrørende tab som følge af en aftale mellem flere producenter af elevatorer. Der blev indgivet en anmodning om præjudiciel afgørelse, der gav anledning til dom Otis m.fl. (C-199/11, EU:C:2012:684).

85. Hvad på den ene side angår fordringer, der skyldes en tilsidesættelse af et kontraktvilkår, begynder forældelsesfristen sædvanligvis at løbe på det tidspunkt, hvor fordringen forfalder til betaling, hvilket normalt er sammenfaldende med datoen for, hvornår tilsidesættelsen fandt sted.

86. Hvad på den anden side angår fordringer, der skyldes en forseelse, skal der tages hensyn til det forhold, at fordringshaver ikke straks kunne have kendskab til den begåede forseelse eller endda være klar over, at der er lidt et tab. Endvidere er fordringshaveren ikke nødvendigvis i besiddelse af samtlige de oplysninger, der er nødvendige for at anlægge et søgsmål.

87. For sidstnævnte fordringer udgør fastsættelsen af begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen et vanskeligere problem, der løses på forskellige måder af lovgiver i de forskellige medlemsstater.

88. I de forskellige retssystemer kan dette begyndelsestidspunkt fastsættes tempore facti, dvs. på den dato, hvor forholdet blev begået, eller hvor skaden opstod, eller tempore scientiae. Sidstnævnte tidspunkt kan dernæst fastsættes forskelligt: Det kan være den dag, hvor fordringshaver opdagede forholdet eller skaden, den dag, hvor forholdet eller skaden med rimelighed burde have været opdaget, den dag, hvor fordringshaver opnåede sikkerhed for årsagssammenhængen mellem forholdet og skaden, eller den dag, hvor denne fik kendskab, eller burde have fået kendskab, til den ansvarlige person [14]. Et kriterium baseret på kendskab indebærer endvidere fastsættelse af det informationsniveau, der er tilstrækkeligt for at udløse påbegyndelsen af fristen [15]. I øvrigt fastsætter visse retssystemer et forskelligt begyndelsestidspunkt for fordringer, der skyldes en forsætlig culpøs handling eller handlinger, der kan give anledning til strafferetlig forfølgning [16].

89. Valget mellem disse forskellige muligheder er en øvelse i afvejning af interesser, der efter min opfattelse klart påhviler lovgiver.

90. Af samtlige disse grunde mener jeg ikke, at domstolene skal indføre en forældelsesfrist eller dennes begyndelsestidspunkt. Uafhængigt af antallet af muligheder skal fordringshaver i forvejen have kendskab til forældelsesfristen og dens begyndelsestidspunkt.

91. I visse undtagelsestilfælde kan retsinstansen ændre forældelsesfristen eller dens gennemførelsesbestemmelser [17], men som jeg allerede har fremhævet, synes indførelsen af en sådan frist eller sådanne bestemmelser ikke at være omfattet af en domstols opgaver.

92. Set ud fra retssikkerhedsprincippet finder jeg det beklageligt, at der ikke er en forældelsesfrist for visse af Unionens fordringer, før de konstateres af fordringshaver.

93. Ikke desto mindre påhviler det lovgiver at afhjælpe dette ved at ændre gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen.

14 — Jf. Hondius i Hondius (red.), nævnt ovenfor, s. 21, der henviser til nationale rapporter indeholdt i værket, og Zrałek, nævnt ovenfor, s. 59.

15 — F.eks. fremgår det af polsk ret, at en hvilken som helst oplysning om den ansvarlige person er utilstrækkelig, og at fordringshaver skal råde over oplysninger fra en pålidelig kilde, og som er af et omfang, der gør det muligt, med tilstrækkelig sandsynlighed, at fastslå, at forholdene er begået af en bestemt person. Jf. Kordasiewicz, nævnt ovenfor, s. 612.

16 — Som eksempel fastsætter artikel 442[1], stk. 2, i den polske civillovbog en særlig lang forældelsesfrist, på 20 år at regne fra den dag, hvor forholdet begås, for fordringer vedrørende tab som følge af en strafferetlig forbrydelse.

17 — I polsk ret kan retsinstansen intervenere i henseende til konsekvenserne af forældelse i tilfælde af misbrug af retten, hvilket udgør en form for »sikkerhedsventil« (jf. Kordasiewicz, nævnt ovenfor, s. 606). I tysk ret har Bundesfinanzhof fastslået, at den har en »nød«-kompetence (»Notkompetenz«), der gør det muligt at forkorte forældelsesfristen fastsat i den tidligere § 195 i BGB (civillovbog) (BFH, 7.7.2009, Az. VII R 24/06). I henhold til EU-retten kan den nationale retsinstans være forpligtet til at ændre forældelsesfristen, der følger af national ret, for så vidt som ækvivalens- og effektivitetsprincipperne ikke overholdes (jf. i denne retning dom Manfredi m.fl., C-295/04 – C-298/04, EU:C:2006:461, præmis 77-82).

e) Princippet om en rimelig frist

94. I denne situation, der giver anledning til retssikkerhed, skal Unionens retsinstanser efter min opfattelse anvende ethvert instrument, som de råder over, for at sikre den fulde overholdelse af retssikkerhedsprincippet i en sag, som er forelagt dem.

95. Jeg tænker her på de forskellige retsbegreber, der er forbundet med tidens gang, og som kan variere afhængig af retsordenen, men som, ligesom forældelsesbegrebet, følger af retssikkerhedsprincippet.

96. I EU-retten, når der er tale om retsforhold mellem Unionens institutioner og enkeltpersoner, udfyldes denne rolle i form af en »sikkerhedsventil« efter min opfattelse bedst af princippet om en rimelig frist.

97. Ifølge dette princip, hvis tværgående rolle er bekræftet gentagne gange [18], er Unionens institutioner, når der ikke er fastsat en lovbestemt frist, forpligtede til at overholde en rimelig frist i alle deres handlinger.

98. Denne rimelige frist afhænger af omstændighederne i den foreliggende sag og kan ikke fastsættes under henvisning til en præcis maksimumsgrænse, der er fastsat på abstrakt vis. Anvendelsen heraf skal, i hvert enkelt tilfælde, beskytte enkeltpersoners retssikkerhed i deres forhold med Unionen, når der ikke er en lovbestemt frist [19].

99. Det skal fremhæves, at anvendelsen af princippet om en rimelig frist ikke kan give den samme grad af retssikkerhed og forudsigelighed af retsstillingen som den lovbestemte forældelsesfrist, hvor varighed og konsekvenser af udløbet er bestemt på forhånd.

100. I mangel af en passende lovbestemt frist synes anvendelsen af princippet om en rimelig frist imidlertid at være det mest hensigtsmæssige middel til, i forbindelse med en given tvist, at undgå, at et hul i lovgivningen om forældelse skader de legitime interesser hos Unionens debitor.

101. I den foreliggende sag har Retten under udøvelse af sin prøvelsesret i henhold til det nævnte princip således besvaret appellantens påstande på en måde, der på én gang var passende i lyset af retsinstansens rolle, og som gjorde det muligt at sikre beskyttelsen af de legitime interesser, der var underforstået i appellantens argument.

102. I øvrigt har appellanten i sit appelskrift ikke anfægtet de betragtninger, som Retten har lagt til grund i forbindelse med denne prøvelse.

18 — Jeg begrænser mig til at nævne visse eksempler på dens anvendelse på forskellige områder, bl.a.: tilbagesøgning af støtte, der er ulovligt udbetalt (dom Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524), godkendelse af EUGFL's regnskaber (dom Grækenland mod Kommissionen, C-321/09 P, EU:C:2011:218), godtgørelse af sagsomkostninger afholdt for Unionens retsinstanser (kendelse Dietz mod Kommissionen, 126/76 DEP, EU:C:1979:158), en tjenestemands anmodning om erstatning (kendelse Marcuccio mod Kommissionen, T-157/09 P, EU:T:2010:403) og sager om tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb inden for personaleretten (dom Ronsse mod Kommissionen, T-205/01, EU:T:2002:269).

19 — Jf. for en gennemgang af Domstolens retspraksis vedrørende begrebet »rimelig frist« dom Réexamen Arango Jaramillo m.fl. mod BEI (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, præmis 27-34).

103. Navnlig har appellanten ikke anfægtet begrundelsen i den appellerede doms præmis 51, der henviser til en i Domstolens praksis fast betragtning, hvorefter konstateringen af en tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist kun kan føre til en ophævelse af en retsakt, hvis varigheden af institutionens handling kan have påvirket udfaldet af den procedure, der førte til vedtagelsen af den pågældende retsakt. Det er navnlig tilfældet, når modtagerens ret til kontradiktion eventuelt bringes i fare [20]. Appellanten har imidlertid ikke anfægtet Rettens konstatering, hvorefter det ikke var fastslået, at der i den foreliggende sag var sket en tilsidesættelse af dennes ret til kontradiktion.

104. I lyset af samtlige disse betragtninger mener jeg, at appellantens første anbringendes første led om en fejlfortolkning er ubegrundet.

2. Det andet led om en ulovlighedsindsigelse

105. Appellanten har fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 85b i gennemførelsesbetingelserne og subsidiært vedrørende finansforordningens artikel 73a.

106. Det skal erindres, at et anbringende fremført for første gang i forbindelse med appellen for Domstolen skal afvises, medmindre der er tale om et anbringende, som Retten burde have efterprøvet ex officio.

107. I henhold til fast retspraksis ville anerkendelsen af en adgang for en part til først for Domstolen at fremføre et anbringende, som parten ikke har anført for Retten, være ensbetydende med at give ham ret til at forelægge Domstolen, der har en begrænset kompetence i appelsager, en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten [21].

108. Som det fremgår af sagsakterne, har appellanten for Retten imidlertid hverken påberåbt sig, at finansforordningens artikel 73a er ugyldig, eller artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne er det.

109. Endvidere har appellanten i sit appelskrift ikke påberåbt sig noget argument om Rettens tilsidesættelse af forpligtelsen til at behandle et anbringende vedrørende grundlæggende retsprincipper.

110. Jeg mener derfor, at den ulovlighedsindsigelse, som appellanten har fremsat i den foreliggende sag, er i strid med forbuddet mod at fremsætte nye anbringender i appellen, hvorfor den ikke kan antages til realitetsbehandling.

3. Det tredje led om omfanget af Rettens prøvelse

111. Appellanten har i det væsentlige gjort gældende, at Retten med urette har undersøgt tilsidesættelsen af princippet om en rimelig frist i stedet for at svare på hovedargumentet om en tilsidesættelse af reglerne om forældelse.

112. Det pågældende argument rejser i realiteten to forskellige problematikker. For det første vedrører det spørgsmålet om, hvorvidt Retten har behandlet det argument, som appellanten har påberåbt i første instans. For det andet stiller det spørgsmålstegn ved, om Retten med føje har undersøgt dette argument i lyset af overholdelsen af princippet om en rimelig frist.

20 — Jf. domme Technische Unie mod Kommissionen (C-113/04 P, EU:C:2006:593, præmis 48) og, analogt, Groupe Gascogne mod Kommissionen (C-58/12 P, EU:C:2013:770, præmis 73 og 74).

21 — Domme Sison mod Rådet (C-266/05 P, EU:C:2007:75, præmis 95) og Suède m.fl. mod API og Kommissionen (C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, EU:C:2010:541, præmis 126) samt kendelse EMC Development mod Kommissionen (C-367/10 P, EU:C:2011:203, præmis 93).

113. Hvad for det første angår den påståede manglende behandling skal det erindres, at Retten ikke er forpligtet til udtrykkeligt at behandle alle de argumenter, der er fremført af tvistens parter. Begrundelsen i Rettens dom kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og således, at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret [22].

114. I den foreliggende sag fremgår det af sagsakterne, at appellanten for Retten har gjort gældende, at der gælder et almindeligt retsprincip, hvorefter forældelsen begynder at løbe på det tidspunkt, hvor fordringshaver kan gøre sin fordring gældende. Ifølge appellanten bør dette princip, der er fælles for retssystemerne i medlemsstaterne, få Retten til at se bort fra enhver anden fortolkning af de pågældende regler om forældelse.

115. Retten har imidlertid indirekte, men nødvendigvis, afvist denne argumentation i den appellerede doms præmis 38-42.

116. Hvad angår anbringendet om en tilsidesættelse af reglen om en forældelsesfrist på fem år har Retten fastslået, at finansforordningens artikel 73a, der er påberåbt af appellanten, henviser til den dato, der er fastsat i gennemførelsesbestemmelserne, og den skal således sammenholdes med disse. Dernæst har Retten foretaget en fortolkning af forældelsesfristen på fem år i lyset af artikel 85b i gennemførelsesbestemmelserne og har fastslået, at forældelsesfristen løber, således som det udtrykkeligt fremgår af den pågældende artikel, fra udløbet af den dato, der meddeles i debetnotaen.

117. Følgelig mener ikke, jeg at dette led i det første anbringende er begrundet for så vidt angår den påståede manglende behandling af et argument fremført i første instans.

118. For det andet vedrører appellantens kritik relevansen af analysen baseret på princippet om en rimelig frist.

119. Selv om det på den ene side måtte antages, at Retten kunne have undladt at undersøge overholdelsen af princippet om en rimelig frist som et særskilt anbringende, viser det kun, at den appellerede dom indeholder ufornødne begrundelser, hvilket ikke i sig selv kan føre til dens ophævelse. På den anden side, som allerede bemærket i forbindelse med gennemgangen af dette anbringendes første led [23], har Retten med føje undersøgt appellantens argument inden for rammerne af princippet om en rimelig frist.

120. Efter min opfattelse skal appellantens argument om den uhensigtsmæssige karakter af undersøgelsen af den rimelige frist, ligesom appellens første anbringendes tredje led i sin helhed, forkastes.

121. Efter denne gennemgang er jeg af den opfattelse, at appellens første anbringende ikke kan tages til følge.

B – *Det andet til det femte anbringende*

122. Med sit andet appelanbringende har appellanten kritiseret Retten for at have gengivet det andet anbringende forkert, hvorefter appellanten ikke har kunnet fremsætte sine bemærkninger om samtlige de punkter, der dannede grundlag for den anfægtede beslutning.

22 — Jf. dom FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen (C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

23 — Jf. punkt 94-104 ovenfor.

123. Det skal bemærkes, at appellanten har undgået klart at præcisere, hvori den påståede forkerte gengivelse består, og kun samlet set henviser til de faktiske omstændigheder i sagen. Påstandene i forbindelse med appellens andet anbringende er derfor utilstrækkeligt underbyggede.

124. Med sit tredje appelanbringende har appellanten gjort gældende i forbindelse med afvisningen af argumentationen om fastsættelsen af bopælen med henblik på godtgørelse af rejseudgifter, at Retten var forpligtet til at præcisere indholdet af begrebet bopæl som omhandlet i EU-retten. Ifølge appellanten kunne Retten endvidere ikke udelukke enhver mulighed for berigtigelse af en overtrædelse begået i forbindelse med fastsættelse af de godtgørelsesberettigede, når de påståede omstændigheder fastslog den rent formelle karakter af denne overtrædelse.

125. Med disse anbringender, selv om de er formuleret som værende begrundet i en fejlagtig fortolkning af omkostningsregulativet, søger appellanten efter min opfattelse i realiteten at opnå en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket falder uden for Domstolens kompetence i forbindelse med en appel [24]. Herefter skal det tredje anbringende afvises.

126. Appellens fjerde anbringende, der er påberåbt subsidiært, vedrører tilsidesættelsen af proportionalitetsprincippet. Appellanten har gjort gældende, at selv om Parlamentets fordringer i princippet er korrekte, bør fordringernes beløb tilpasses som følge af appellantens gode tro og den foreliggende sags konkrete omstændigheder.

127. Således har appellanten i det væsentlige gentaget de argumenter, der blev behandlet og afvist af Retten i den appellerede doms præmis 102-113, og appellanten har ikke påberåbt sig nogen retlig fejl i den appellerede doms præmisser. Det fjerde anbringende skal derfor afvises [25].

128. Endelig vedrører det femte appelanbringende kun fastlæggelsen af omkostningerne i de to sager, der er forenet for Retten.

129. Det skal erindres, at i henhold til artikel 58, stk. 2, i statutten for Domstolen kan en appel ikke iværksættes alene til ændring af afgørelser om sagsomkostningerne eller disses størrelse. Det fremgår af retspraksis, at såfremt alle de øvrige anbringender under appelsagen forkastes, finder denne bestemmelse anvendelse på påstandene vedrørende den påståede ulovlighed i Rettens afgørelse [26].

130. Såfremt Domstolen følger mit forslag om at afvise appellens fire første anbringender, er det ufornødent at undersøge appellens femte anbringende om en påstået retlig fejl begået af Retten i forbindelse med fordelingen af omkostningerne i sagen.

131. Følgelig foreslår jeg at afvise det andet til det femte anbringende og således forkaste appellen i sin helhed.

132. Da appellanten har tabt appelsagen, foreslår jeg i henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 1, og artikel 138, stk. 1, at han tilpligtes at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Parlamentets påstand herom.

24 — Jf. dom E.ON Energie mod Kommissionen (C-89/11 P, EU:C:2012:738, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

25 — Jf. bl.a. dom Eurocoton m.fl. mod Rådet (C-76/01 P, EU:C:2003:511, præmis 47).

26 — Domme Henrichs mod Kommissionen (C-396/93 P, EU:C:1995:280, præmis 65 og 66) og Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 78). Selv om den nævnte retspraksis fastslår, at et sådant anbringende vedrørende sagsomkostningerne ikke kan antages til realitetsbehandling, vil det efter min opfattelse være mere passende, såfremt de øvrige appelanbringender afvises, at fastslå, at det er ufornødent at træffe afgørelse om anbringendet.

VII – **Forslag til afgørelse**

133. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at forkaste appellen og tilpligte Riccardo Nencini at betale sagens omkostninger.